

Sygn. akt IV U 371/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sąd. Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015r. w S.

odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 marca 2014r., znak: (...)

w sprawie S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo S. G. do emerytury od 1 lutego 2014r.

Sygn. akt: IV U 371/14 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 5 marca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił S. G. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podniósł, że udowodniony staż pracy w warunkach szczególnych obejmuje okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1989r. oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w W. od 1 stycznia 1990r. do 31 grudnia 1998r. (z wyłączeniem okresów przebywania na zwolnieniu lekarskim), co łącznie stanowi 12 lat, 8 miesięcy i 1 dzień.

Odwołanie od w/w decyzji złożył S. G. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy doliczyć okres pracy w (...) Spółdzielni (...) w W. od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1985r., w którym pracował na stanowisku wulkanizatora, co odpowiada pracy mechanika pojazdów samochodowych w kanałach remontowych zaliczanej do pracy w szczególnych warunkach (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.4-5).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. G. w dniu (...) ukończył (...)rok życia. W dniu 21 lutego 2014r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wniosek o emeryturę z 21 lutego 2014r. k.44 akt emerytalnych). Był to kolejny wniosek ubezpieczonego. Pierwszy wniosek o emeryturę z 12 grudnia 2013r. i drugi wniosek z 28 stycznia 2014r. (odpowiednio k.1 i 39 akt emerytalnych) zostały załatwione decyzjami odmownymi odpowiednio z 23 stycznia 2014r. i 11 lutego 2014r. wobec ustalenia, że ubezpieczony nie wykazał, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach (w/w decyzje k.38 i 43 akt emerytalnych). Rozpoznając kolejny wniosek ubezpieczonego z 21 lutego 2014r., na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym w wymiarze 25 lat. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony osiągnął staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 12 lat, 8 miesięcy i 1 dnia z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1989r. oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w W. od 1 stycznia 1990r. do 31 grudnia 1998r. (z wyłączeniem okresów przebywania na zwolnieniu lekarskim) - świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 20 lutego 2014r. k.52-53 akt emerytalnych.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 5 marca 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 5 marca 2014r. k.55 akt emerytalnych).

Ubezpieczony był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w W. w okresie od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1985r., a zatem przez 2 lata, w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwo pracy z 31 grudnia 1985r. k.18 akt rentowych).

Przez cały okres powyższego zatrudnienia ubezpieczony pracował na stanowisku wulkanizatora w dziale transportu. Do jego obowiązków należało naprawa ogumienia w samochodach Spółdzielni, których było około 80 sztuk, w tym dostawcze i ciężarowe. Ubezpieczony zdejmował koła i naprawiał ogumienie na piecu wulkanizacyjnym. Prace wulkanizacyjne – naprawa ogumienia stanowiły podstawowe zajęcie ubezpieczonego. Doraźnie, gdy była taka potrzeba, a ubezpieczony dysponował czasem (był jedynym wulkanizatorem w zakładzie) dokonywał napraw pojazdów w kanałach samochodowych – wymiany oleju, smarowania (zeznania świadka W. W. k.12v-13 – nagranie od minuty 8 do 17, zeznania ubezpieczonego k.13 – nagranie od minuty 18 do 24 i k.12-12v – nagranie od minuty 1 do 6).

Przed zatrudnieniem w (...) Spółdzielni (...) w W. ubezpieczony był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w K. w okresie od 2 listopada 1976r. do 7 września 1983r., a zatem przez 6 lat, 10 miesięcy i 7 dni. Wykonywał pracę wulkanizatora w zakładzie wulkanizacyjnym (świadectwo pracy z 21 listopada 1983r. k.17 akt emerytalnych i zeznania ubezpieczonego k.13 – nagranie od minuty 18 do 24).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność niesporna).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. G. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy ,tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego

wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek oraz spełnił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia. Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż oprócz niekwestionowanej przez organ rentowy pracy w takich warunkach w Zakładzie (...) w W. od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1989r. oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w W. od 1 stycznia 1990r. do 31 grudnia 1998r., pracę w szczególnych warunkach wykonywał również na rzecz (...) Spółdzielni (...) w W.. W toku rozprawy ubezpieczony wskazał ponadto, że pracę wulkanizatora wykonywał również w trakcie zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w K., co potwierdza złożone świadectwo pracy. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe potwierdziło słuszność stanowiska ubezpieczonego i dało podstawy do ustalenia, że w okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w W. trwającego od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1985r., a zatem przez 2 lata, a jeszcze wcześniej w ramach zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w K. trwającego od 2 listopada 1976r. do 7 września 1983r., a zatem przez 6 lat, 10 miesięcy i 7 dni ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach wykonując pracę wulkanizatora, jednakże wbrew twierdzeniom ubezpieczonego pracy tej nie można zaliczyć do pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, gdyż praca wulkanizatora nie jest wykonywana w kanale remontowym. W ocenie Sądu pracę tego rodzaju należy zakwalifikować do pracy, o której mowa w wykazie A dział IV poz.21 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. - produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych. Poza ogólnym określeniem, przepis nie precyzuje stanowisk, które należy zaliczyć do przetwórstwa wyrobów gumowych. W drodze interpretacji, a także posiłkując się nie wiążącym, ale pomocnym w wykładni wykazem stanowisk zawartym w zarządzeniu resortowym nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dz.Ur. MB z 1983r., Nr 3, poz.6) stwierdzić, że praca wulkanizatora mieści się w pojęciu przetwórstwa wyrobów gumowych (Dział IV, poz.21 pkt 11 tego wykazu). Należy przy tym podkreślić, że zaliczeniu pracy ubezpieczonego do pracy w szczególnych warunkach nie sprzeciwia się to, iż ubezpieczony wykonywał pracę wulkanizatora w Spółdzielni (...), a zatem w branżach, których nie można zaliczyć do pracy w chemii, której dotyczy dział IV wykazu A załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Ubezpieczony pracował w dziale transportu w zakładach pracy z branży rolno-spożywczej, ale praca, którą wykonywał polegała na przetwórstwie wyrobów gumowych (ogumienia).

Swoje ustalenia co do rodzaju czynności wykonywanych przez ubezpieczonego podczas zatrudnienia w w/w zakładach pracy Sąd oparł na dowodach z dokumentów w postaci świadectw pracy, a także na spójnych zeznaniach świadka W. W. będącego przełożonym ubezpieczonego w Spółdzielni (...) oraz na zeznaniach samego ubezpieczonego. Dowody te nie budzą wątpliwości do rodzaju czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w rozpatrywanym okresie. Na marginesie wskazać należy, że jak wynika z zeznań w/w świadka i samego ubezpieczonego, pracę wulkanizatora ubezpieczony wykonywał również w kolejnych zakładach pracy ,tj. w Zakładzie (...) w W. od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1989r. oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) w W. od 1 stycznia 1990r. do 31 grudnia 1998r., które powstały na bazie działu transportu (...) Spółdzielni (...) w W. (vide: świadectwa pracy k.19 i 35 akt emerytalnych). Organ rentowy prawidłowo uznał wskazane okresy zatrudnienia za okresy pracy w

szczególnych warunkach, jednakże z tą uwagą, że praca ta nie odpowiadała, o czym wyżej, pracy mechanika pojazdów samochodowych w kanałach remontowych, jak wskazano w świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach z 20 lutego 2014r. (k.52-53 akt emerytalnych).

W ocenie Sądu po zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Gminnej Spółdzielni (...) w K. w wymiarze 6 lat, 10 miesięcy i 7 dni oraz w (...) Spółdzielni (...) w W. w wymiarze 2 lat ubezpieczony spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na marginesie wskazać jeszcze należy, że organ rentowy nie uznał całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w W. trwającego 9 lat za pracę w szczególnych warunkach. Jak wskazał w zaskarżonej decyzji wyłączył z tego okresu czas przebywania ubezpieczonego na zwolnieniu lekarskim po 14 listopada 1991r. Stanowisko to jest błędne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych ugruntowany jest pogląd, że osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art.184 ust.1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego wg zasad wynikających z art.32 ust.1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od 1 lipca 2004r. (tak SN w wyroku z 23 kwietnia 2010r. w sprawie II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260; analogicznie Sąd Apelacyjny w. L.w wyroku z 3 kwietnia 2014r. w sprawie III AUa 74/14, Lex nr 1451729).

Mając to na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że S. G. przysługuje prawo do emerytury od 1 lutego 2014r. ,tj. od miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o świadczenie.